

GROTE KUIS

Nathalie Portugal snoot luidruchtig haar neus. Dat gebeurde zo hard dat de reiger die buiten op het tuinmuurtje begerig naar het vijvertje zat te staren, geschrokken het zwerk weer in zeilde. Daarbij dropte hij een schrikkwak op de kop van de kabouter in de belendende tuin. *Nathalie Portugal* scoorde van op vijf meter afstand met het snotpropje een driepunter in de papiermand. Daar was ze bijzonder tevreden over, want ze was bijgelovig.

NicoTine schudde op hetzelfde ogenblik heur kruidnagelkleurige haren hevig door elkaar, om die vlak daarna nog heviger te kammen, tot haar hoofdhuid echt pijn deed, eerst met diep gebogen hoofd, daarna omgekeerd. Ze geloofde dat ook haren eerst wakker moeten worden vooraleer ze kunnen functioneren, net zoals een voet die slaapt evenmin zijn functie kan vervullen.

Nathalie Portugal was de buurvrouw van taaldokter *Otto Sananas*, die met de stenen tuinkabouter de enige bewoner was van het pand met gebouwde en ongebouwde aanhorigheden.

NicoTine kwam tot tweemaal toe 's weeks met de bus van gene zijde van de stad om bij dokter *O.S.* schoon te maken. Ook kookte *NicoTine* op diezelfde dagen voor *Otto*. Eerst schuimde ze koopwoedend de algemene voedingswinkels af op zoek naar allerlei heerlijk eetbaarsch, daarna bewoog ze zich kookwoedend tussen de fornuizen en de ovens in de keuken des taaldokters. Haar noenmalen mochten er zijn; de taalchirurgijn was er vol lof over. Hij vierde uitbundig zowel het kleinste spruitje als de grootste cake door altijd alles grondig te vermalen en door te slikken, *washed down* met exquisiete rode wijnen waarmee hij met de regelmaat van een verslaafde boeddha gelijk zijn kiezen omspoelde.

Nathalie Portugal hield dit alles immer nauwgezet in de gaten. Zij deelde op haar beurt een belangrijke plek met taaldokter *Sananas*: zijn bedstee, met name. Hoe hard *NicoTine* ook schuurde, schrobde, kookte of bakte: deze liefde bleef enkel en alleen door de maag gaan. Het was immers *Nathalie Portugal* die vaak tot tweemaal toe per week gepenetreerd werd.

(Met excuus voor deze gekloofde zin – ook volgens taaldokter Otto Sananas is zo'n zin soms noodzakelijk, omwille van de klemtoon)

De taaldokter verrichtte zowel visites als consultaties. Daarom was zijn woning vaak onrein. Niet alleen van taal, maar ook van stof, modder en ander vreemd

voetzoolvuil. Taalchirurgijn *Otto Sananas* behandelde professioneel afwijkingen zoals daar zijn tantebetjestijl, contaminaties, verbalisme, foutieve syllogismen, hoogdravendheid, verkeerde woordvolgordes, spellingbokken, slechte beeldspraak, overladen zinnen, adjectiviteit, tusschentaal, fouten aangaande Hoofdlettergebruik, schuinsmarcherende betrekkelijke voornaamwoorden, valse klemtonen, populistische oneliners, de kwaal van de lachmerries (verplicht te aanhoren moppen), bekakte taal, punten na titels, witte vlekken in voornaamwoordelijke bijwoorden, kommakoofts bij uitbreidende en beperkende bijvoeglijke bijzinnen, foute citaattekens en vooral een overdreven gebruik, ja: misbruik van cursieve taal. Intussen poetste *NicoTine* zowat door zijn ramen heen en molk *Nathalie Portugal* hem elke week te gronde. Ook dat betrof grote kuisch.

Mocht de stenen tuinkabouter over de gave van de taal beschikken, dan zou hij

° wis en zeker behoorlijke Algemene Taal hanteren;

° in niet mis te verstane bewoordingen de stiekeme relatie tussen *Otto Sananas* en *Nathalie Portugal* in diezelfde AT uit de doeken doen (hij keek al zolang naar die schutting dat hij vooral schuttingtaal gewend was te spuien).

Nathalie Portugal snoot dus haar neus en *NicoTine* schudde dus heur haren. Voor een van hun beiden zou het de laatste dag op deze vermaledijde aarde worden.

Die ochtend ontving taaldokter *Otto Sananas* tot 10 ure een vijftal patiënten: een vrouw die raad kwam vragen over het opstellen ener brief aan de gasmaatschappij, een politicus die een toespraak kwam kopen, twee mannen die de avond ervoor aan de toog een weddenschap hadden aangegaan betreff. de schrijfwijze van het woord *faliekant*, een dyslecticus voor zijn wekelijksch oefenkwartiertje. *NicoTine* gaf intusschen de keuken een grondige beurt terwijl ze gelijk coq-au-vin toebereidde met eigenhandig geschilde frietjes. Wat ze niet vermoedde: boven was *Nathalie Portugal* met schele hoofdpijn in de sponde van *Otto* blijven liggen. Ze kon het helle daglicht niet aan, verklaarde ze. De dokter had geknikt dat het oké was om ter plekke wat uit te blijven zieken. Pas toen *NicoTine* omstreeks het derde voormiddaguur de kokhalzende geluiden hoorde die gepaard gaan met het zg. 'overgeven', snelde ze, gewapend met een zwabber, de trappen op. Het was intusschen al over tien; de arts was zijns weegs gegaan teneinde zijn dagelijksche taalronde te ondernemen.

Ze trof er een halfnaakte, brakende bijslaap aan, half uit de slaapstee des dokters hangend boven een teil die de vorm had van een grote lever en blauwachtig was

als wintermelk. Woede jegens deze bevoorrechte buurvrouw welke eensklaps bruischend in haar op; gramstorigheid nam ras bezit van haar.

Toen *Nathalie P.* zich weder oprichtte, propte *NicoTine* terstond de zwabber in de geopende mondklep van de overspelige! Dit deed zij zolang, tot de ongelukkige rochelend nederzeeg en stikte in braaksel, vuil en zwabberlappen. *NicoTine* bleef doordouwen, zoals zij het gewend was met aandrang borstels in wc-potten te proppen. Toen *Nathalie Portugal* de geest had gegeven, ademde *NicoTine* diep in. Haar hart bonsde als een klok in haar boezem. Toch golfde er een ola van genoegdoening over haar ruggengraat.

De taalarts zou zeker niet voor de middag opdagen. Hij was immers verslaafd aan de porto van diverse herbergen in de stad. Van deze tijd maakte *NicoTine* gebruik om de heengegane buurvrouw naar de kelder te slepen (eigenlijk duwde ze de stoffelijke resten gewoon van de trappen), haar met de grote keukenjaap vakkundig in bloederige hompen te verkavelen en deze onder te brengen in diverse diepvriesch compartimenten. De niet-lichamelijke onderdelen (zoals daar zijn: kleren, juwelen, centen) begroef ze in de omgeving van de tuinkabouter. Na gedane zaken zwabberde *NicoTine* het hele huis ondersteboven, tot het weder geheel zuiver was. Ze kuischte tevens de keukenjaap grondig af. Daarna stak zij tevreden een cigarette op.

De taalgeneesheer stond schaakmat. Hij kon niemand interpellieren omtrent de verdwijning van zijn belendende minnares. Zijn naam en zijn praktijk stonden op het spel. Hij diende zelfs uit te kijken voor verdachtmakingen die zijn kant uit konden gaan. Voor *NicoTine* begon zich een mooiere toekomst af te tekenen. Reeds droomde zij zich een verdieping hoger ten huize *Sananas*. Om de dokter alvast wat te troosten, bereidde zij hem de daaropvolgende weken enkele adembenemende stoofpotjes toe.

Mocht de tuinkabouter (met zicht op de schutting) echter over de gave van de taal beschikken...